

Još dva – pa četrdeset

Eto, još dva i bit će četrdeset! Govorim, naravno, o 38. ZILIK-u, o onima prije i o onima što će doći. Juri vrijeme, a njegova lokomotiva kao da više nema kočnica. A meni se čini da sam neki dan ušao na prvoj stanici. Još i sada živo vidim nas nekoliko kako uvečer sjedimo u uredu direktora Doma Pere Cara: Petar Grgec, Dana Grgec, Tomo Vičić, Pero Car i ja. Danica, po običaju, temperamentno izlaže zajedničku ideju njezinog supruga i nje da se iduće zime u vili na Borlinu (kojom je tada upravljao Dječji dom) okupe umjetnici dobre volje, da gore rade desetak dana i radove poklone dječjem domu. Grgec je odlično poznao likovnu scenu, ponaosob izvorne slikare i kipare, ili kako ih zovu – naivci. Rekao je da u to zimsko vrijeme nema ni jedne likovne kolonije ni u Hrvatskoj niti u Jugoslaviji. Direktor je objeručke prihvatio ideju, a i mi ostali pokazali smo sličan entuzijazam.

Tako je rođena bezimena likovna kolonija. Tek kasnije počeli smo tražiti ime. Tada nas je bilo više – ne sjećam se imena. Znam da je predložena kratica ZLIK (zimski likovna kolonija) kad je netko "provalio", uz buru smijeha, da će sudionike zvati "zlikovci". Tada se iskristaliziralo ime ZILIK što i danas vrijedi.

Ne bih sada o svemu što je slijedilo. U gradu ta kolonija u početku nije imala dobar prijem. Govorilo se, ne bez podsmijeha: neka oni to rade, to je njihova stvar. Nimalo obeshrabreni, nastavali smo sazivati umjetnike. Ohrabrujuće je bilo da se svim gostima dopala atmosfera u domu – pogotovo kontakti s djecom. I obratno, djeca su postala pravi domaćini umjetnicima. Čak si je svatko od njih izabrao svoje "favorite" s kojima je češće razgovarao. Najveći teret domaćinstva ipak je podnijelo osoblje doma: od odgajatelja, kuharica, tehničkih radnika do dežurnih u noćnim satima... ukratko, svih. Na tome im svaka čast.

Malo pomalo događaji u domu prelijevali su se i u grad. Tadašnji predsjednik Skupštine općine (gradonačelnik) dipl. inž. Ivica Vukelić uveo je običaj da primi sve sudionike ZILIK-a i dao je službeno vozilo na raspolaganje koloniji. Karlovačke su tvornice postale jednodnevni domaćini sudionicima, a isto tako i seoske mjesne zajednice.

No, odoh ja previše u širinu i u pojedinosti. Nisam spomenuo desetke imena iza kojih su bili živi ljudi koje i danas čuvam u mojim uspomenu.

Želio bih na kraju spomenuti jedan naš zajednički san: da jednoga dana zbirka ZILIK-a dobije neko dostojno mjesto u gradu. O tome se govorilo od desetog ZILIK-a nadalje. Još mi ne ide iz glave prijedlog povjesničarke umjetnosti dr. Đurđice Cvitanović da se dogradi treće (srušeno) krilo velike vojarne (Arsenala) na Trgu bana Jelačića i tu otvori velika galerija ZILIK. To je njezin (a bogami i moj!) amanet budućim generacijama, kad već nisu htjele prošle niti sadašnje.

Nikola Perić